

Perniön valmiuskurssilaiset Huovinrinteellä

Maanpuolustuskoulutus r.y. järjesti syksyllä Perniössä valmiuskurssin. Luentoja oli kuuden viikon aikana pari viikossa ja lisäksi käytännön harjoittelua. Osallistujia oli 16 henkeä, puoliksi naisia ja miehiä.

Kurssin ehdoton huipennus oli puolivälissä järjestetty pitkä viikonloppu Huovinrinteellä oikeissa oloissa. Kaikki päättivät lähteä mukaan. Normaalit viikonlopun esteet oli raivattu armotta tieltä pois.

Ryhmämme oli melko sekalainen, alaikäisestä eläkeläiseen ja koululaisesta yrittäjään. Miehet olivat kaikki käyneet armeijan, ja melkein kaikki aselajit olivat listalla. Tytöt eivät juurikaan olleet kokeilleet sotaväen kaltaista menoa, mutta intoa ja halua oli tuplasti.

Perjantaina iltapäivällä ajelimme pikkuporukoissa Huovinrinteelle. Jännitystä liennytti hiukkasen tieto, että kurssimme lupsakka vetäjä Jukka Liira olisi portilla vastassa ja neuvomassa. Niin olikin. Saimme kulkuluvat ja puomi nostettiin autoillemme. Vanhemman reserviläisen jalkapöytä olisikin päässyt vaarallisesti laskeutumaan, jos olisi pitänyt kaikkine kimpsuineen kävellä kauas kasarmille.

Olimme varmuuden vuoksi varautuneet myös liinavaattein, mutta kurssistamme Huovinrinteellä vastaava vänrikki Juha Lindström olikin pannut tupien pojat petaamaan punkat valmiiksi. Tuvat ja käytävä oli arvatenkin huolellisesti puunattu, joten pikkuruinen kauneusvirhe, kusiluistimien puute, ei vaivannut. Oikein tuli liikuttunut olo.

Ja heti perjantaina asiaan. Tytöt aseiden käsittelyä opettelemaan ja pojat maastoon tutustumaan uusimpiin panssarintorjuntavehkeisiin ja sulutteisiin. Miinapoliittiselta keskustelultaakaan ei voinut välttyä, vaikka kurssilaisten ja opettajien näkemykset asiasta olivatkin samansuuntaiset.

Marjo Mestariampuja

Lauantain herätys noin kello kuudelta oli outo. Eikä kahviakaan kuulema saisi koko kylästä ennen neljää iltapäivällä. Oli johtajuusanalyysiä sekä esittelyjä sisällä ja ulkona. Lounaan jälkeen pääsisimme sitten asiaan eli ampumaan. Naisetkin.

Tytöt näyttelivät ovelasti ja taitavasti jännittävänsä ja pelkäävänsä ampumista. Sekös sai kokeneet sotaväen käyneet uroot uhoamaan, että jos joku naisista voittaa ylipäätään jonkin miehistä, tarjoamme kaikille illalla kurssijuhlassamme toisenlaiset paukut.

Jo kohdistuslaukaukset antoivat aavistaa tulosta. Tytöt osuivat ongelmitta tauluun lähemmäs ja lähemmäs keskustaa. Niin sitten kävi, että mainio mestariampuja Marjo Kulmala ampui ensi yrittämälleen toiseksi parhaan tuloksen ja vain pisteen päähän sotaväen A-luokan rajasta. Vain yksi miehistä, ammuntaa harrastanut Bengt Björkvall, voitti hänet. Ja oli siellä muillakin tytöillä erinomaisia tuloksia. Onneksi olkoon ja tervehdys paukut! Päivä päättyi pätevään ensiapukoulutukseen ja museokäyntiin.

Kurssijuhlassamme kerholla juttu kirposi jo estoitta. Arvokkaita neuvoja tuli. Voi olla, että pari työtöistämme päätty Huovinrinteelle vielä pitemmäksikin aikaa.

Sunnuntaina miehille ja naisille oli järjestetty omat ohjelmansa, naiset menivät suunnistamaan ja pelastuspalvelua harjoittelemaan, miehet taas johtamaan suuria joukkoja ja operaatioita. Opetuksesta jäi ainakin se mieleen, että ryhmityksiä ja manoeuvreita varten kannattaa katsella pikemminkin ympärillä avautuvaa maastoa kuin kädessä olevaa nuhrusta karttaa.

Viikonlopun ilmat olivat syksyisen kuulakkaat ja lämpimät. Ulkopalvelu oli suorastaan mukavaa, ei pallellut eikä kastunut, kuten armeijassa yleensä tuppaa olemaan tapa. Uni maistui. Ruoka oli makoisaa, ja sitä oli riittävästi. Pääsisipä pian uudestaan!

pajen